

Õpetajad vajavad katust

Siiani on ajanud õpetajad haridusasju luik–haug–vähk meetodil. Eestis on umbes 40 aineliiu, terve rida piirkondlike ja üldpedagoogilisi haridusseltse ja tagatipuks veel haridustöötajate liit. Seepärast pole ime, et õpetajad ei ole suutnud hariduselu mõjutada. Füüsikaõpetajad keskendusid oma aineliidus probleemile, kas Browni liikumist peab hakama õpetama seitsmendas või kaheksandas klassis, ning nii jäidki kahe silma vahele haridussüsteemi põhisuunad.

Kongressil süüdistasid õpetajad valitsust ja haridusministeeriumi hariduspoliitika puudumises ning nõudsid oma pöördumises neilt kiiresti hariduse arengukava väljatöötamist.

Hariduspoliitika puudumises võib süüdistada ju noorukest ministeeriumi, kes on ministrite vahetumise ja ümberkorralduste saginas pidevalt kohvrite otsas istunud. Samas poleks aga ministeeriumil arengukava koostamisel olnud õpetajatest võrdväärset vestluspartnerit. Õpetajate arvamus jõudis ministrilauale koos hommikuste ajalehtedega — ühes lehes Lauri Leesi, teises Voldegar Pinni kirjutis.

Tõelise sotsialismiaja töid meelde sellised konverentsil kõlanud mõtted, et õpetaja ei peakski oma nina hariduspoliitikasse toppima — tema töö on õpetamine. "Kes siis veel, kui mitte õpetaja?" imestaks paljud reformimeelsed inimesed. Tundub, et mõned kõrgestiharitud koolmeistrid ei suuda mõista asjaolu, et hariduspoliitikat pole vaja ei haridusministeeriumile ega Riigikogule, vaid ikka õpetajale.

Õpetajate tagasihoidlikkust kinnitas ka Viljandis Ugala teatrisaalis peetud kongress, kus lavalt käijad olid enamikus ikka koolijuhid ja haridusametnikud. Õpetajad jäid saali. Nende osaks oli lavalt kuuldu aplausiga heaks kiita.

Võib-olla on õpetajatele tagasihoidlikkus ja passiivsus juba loomuo mane, sest pedagoogiks tavatsevad õppima

Reporter

**Victoria
Parmas**

minna ikka kooli pailapsed.

Ka õpetajaameti vähese väärtustatuse üle muretsesid kongressil direktorid, mitte igapäevased klassi ees seisjad. Õpetajat peetakse vähenõudliku eluvaldkonna esindajaks, kellesse ühiskonnas suhtutakse sageli haletsusega, nentis konverentsil Lääte Ühisgümnaasiumi direktor Toomas Kink.

Tänapäeva koolmeister on tavaliselt paluja rollis olnud, proovimata ise oma elu parandamiseks midagi ette võtta.

Seekordsele haridusnimeste kogunemisele Viljandis ei olnud aga õpetajad tulnud üksteise rinna najal pisarat poetama. Kongressi alguses jagati 246 delegaadile kätte vaid ministeeriumile suunatud nõudmisi sisaldavad pöördumiste projektid. Teise tööpäeva lõpuks jõudsid haridustöötajad aga nii kaugele, et võeti ka endale kohustusi ja otsiti teid haridussüsteemi parandamiseks.

Õpetajad loobusid kongressil luik–haug–vähk meetodist ning otsustasid luua Eesti Õpetajate Liidust (EÕL) endile katusorganisatsiooni. EÕL-i ülesandeks jääb nii õpetajate murede kokku kogumine kui ka koolmeistrite eest seismine. Kui siiani naljatlesid õpetajad, et järgmine kord saame kokku laulupeol, siis Viljandist sõitsid haridusinimesed laiali teadmise, et taas kogunetakse mitte hiljem kui kahe aasta pärast.

EÕL-i esimesteks töödeks on oma põhikirja kinnitamine ja juhtorgani valimine. Seejärel jääb vaid oodata, kui tegusaks ja mõjuvõimsaks organisatsiooniks EÕL kujuneb ning kas remonditud katus ka vett peab.